

Indenrigs- og Sundhedsministeriet

Dato:
Kontor: Internationalt kt.
J.nr.: 2004-1531-36
Sagsbeh.: BRA
Fil-navn: L 111.som. 44.doc

Besvarelse af spørgsmål nr. 44 (L 111), som Folketingets Sundhedsudvalg har stillet til indenrigs- og sundhedsministeren den 23. marts 2006

Spørgsmål 44:

"Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 22. marts 2006 fra FOA – Fag og Arbejde, jf. L 111 – bilag 15."

Svar:

I henvendelsen af 22. marts 2006 fra FOA - Fag og Arbejde argumenterer forbundet for, at social- og sundhedsassistenter af hensyn til patientsikkerheden bør omfattes af autorisationsloven. Forbundet anfører 7 punkter.

. / . Først bemærkes, at jeg direkte over for FOA i breve af 14. juni og 24. november 2005 har tilkendegivet og argumenteret for, at der ikke efter min opfattelse er grundlag for at indføre en autorisationsordning for social- og sundhedsassistenter. Kopier af brevene vedlægges til Sundhedsudvalgets orientering.

I punkterne 1, 2, 3, og 4 henvises til en række opgaver, som nogle social- og sundhedsassistenter varetager, men som kun til dels henhører under kategorien "grundlæggende sundheds- og sygeplejeopgaver", som uddannelsen til social- og sundhedsassistent retter sig imod. I de beskrivelser, som Sundhedsstyrelsen ("Notat om funktions-, kompetence- og tilsynsforhold for de nye grundlæggende social- og sundhedsuddannelser", 1991 samt "Vejledning til ansættelsesmyndigheder om muligheder for at anvende social- og sundhedsassistentens kvalifikationer", 1994) har udsendt i forbindelse med indførelse af social- og sundhedsassistenter i sundhedsvæsenet fremgår, at det er arbejdsgivernes ansvar, at sikre fornøden kvalitet i forbindelse med social- og sundhedsassistenternes opgavevaretagelse, oplæring, delegation, personalesammensætning, arbejdstilrettelæggelse og arbejdsfordeling. Indførelse af en autorisationsordning vil intet ændre heri.

I punkt 5 anfører FOA, at Sundhedsvæsenets Patientklagenævn har behandlet flere sager, hvor social- og sundhedsassistenter ikke har varetaget patientsikkerheden på betryggende vis. I den forbindelse skal ministeriet bemærke, at antallet af indklagede social- og sundhedsassistenter til Patientklagenævnet er relativt begrænset set i forhold til antallet af ansatte social- og sundhedsassistenter og set i forhold til klager over andre faggrupper. Antallet af klager til Patientklagenævnet har ingen sammenhæng med spørgsmålet om autorisation / ikke autorisation af en faggruppe.

Det notat fra Sundhedsstyrelsen, der omtales i punkt 6, er formentlig et notat af 15. marts 2001, hvor styrelsen internt generelt har drøftet kriterier for autorisation og hvorledes man internt i Sundhedsstyrelsen håndterer ansøgninger om autorisationsordninger. Den psykologiske effekt, der omtales, er blot et enkelt element blandt en række, der tages i betragtning ved overvejelser af, om en faggruppe bør underlægges en autorisationsordning.

Titelbeskyttelse – omtalt i punkt 7 – afgrænser ikke et virksomhedsområde, hvilket FOA også gør opmærksom på, ved at henvise til de opgaver (punkterne 1, 2 og 3), nogle social- og sundhedsassistenter påtager sig / er pålagt af arbejdsgiverne, og som ligger ud over det, man almindeligvis kan forvente, at en social- og sundhedsassistent kan påtage sig. Titelbeskyttelse har en vis betydning, når en person driver privat virksomhed, hvilket kun i yderst begrænset omfang er tilfældet med social- og sundhedsassistenter, der primært arbejder som ansatte i det offentlige social- og sundhedsvæsen.

FOA tilkendegiver til slut i sin henvendelse, at manglende autorisation af social- og sundhedsassistenter begrænser mange social- og sundhedsassistenter i at udføre deres uddannelsesmæssige kompetencer og i at videreudvikle de kompetencer, de har qua deres uddannelse. Ministeriet mener ikke, at der er sammenhæng mellem på den ene side autorisation og på den anden side kompetenceudøvelse og –udvikling.

Endelig fremfører FOA, at autorisation har betydning for fastholdelse og rekruttering af social- og sundhedsassistenter. Det er Sundhedsstyrelsens og ministeriets vurdering, at en autorisationsordning ikke har afgørende betydning for muligheden for rekruttering af unge til uddannelsen eller i forhold til at fastholde social- og sundhedsassistenter i ansættelser.

Sammenfattende er det min opfattelse, at de fremførte argumenter ikke har en sådan vægt, at en fravigelse fra ministeriets hidtidige holdning på området kan komme på tale. Der er således ikke grundlag for at indføre en autorisationsordning for social- og sundhedsassistenter, jf. mine ovennævnte breve af 14. juni og 24. november 2005 til FOA.